

stekende Hoofdstuk XVI, waarin beschreven staat hoe „de jongen van Reint”, met een onnoozelen kameraad, bij stormweer van het vasteland naar het eiland oversteekt in een garnalenbootje, en deze zes bladzijden overtreffen, wat kracht van visie en van schrijven betreft, al het voorafgaande en al het volgende. Want daarna verdwijnt de zee weer naar een — alleen maar dof dreigenden — achtergrond van het verhaal, dat weer enkel de verbazende, niet geheel te raden geschiedenis wordt van dien vreemden kwant: Reint de Kruk.

Alle andere personen — ook die naamloze jongen van Reint — zijn dan ook veel minder. . . .

Maar deze schrijver is lang niet de eerste de beste.

H. R.

CONSTANT VAN WESSEM, Margreet vervult de Wet. Arnhem, Van Loghum Slaterus' U.M., 1936.

Het is een goed ding, wanneer schrijvers, die zich aanvankelijk hebben laten leiden door het bizarre en exotische, terugkeeren op hun schreden en zich concentreeren op onderwerpen, die brandende problemen vertegenwoordigen van den tijd, waarin zij leven.

Zulk een brandend probleem is de ongehuwde moeder, wier tragedie Constant van Wessem tot onderwerp van zijn jongsten roman heeft gemaakt. Het is maar „een geval”, dat hij behandelt, en er zijn zeker andere gevallen te bedenken, welke een minder tragisch verloop hebben, doch dat doet hier niet ter zake. Het geval, zooals van Wessem het gesteld heeft in „Margreet vervult de wet”, bestaat en is psychologisch daarenboven door den schrijver uitstekend verantwoord. Het werpt een schel licht op de barbaarsche en volkomen verouderde wetgeving op dit punt en op de ergerlijke en misdadige verkrachting, die het christendom in sommige kringen ondergaan heeft.

En het is verheugend, dat Van Wessem zich in zijn boek heftig en duidelijk tegen dit alles verzet, al moet hij daarbij noodzakelijkerwijs eenzijdig zijn in zijn beoordeeling van het orthodox christendom en in zijn kijk op de moeilijkheden eener „rechtvaardige” jurisdictie. Wij moeten dit bij het lezen van zijn boek op de koop toe nemen. Maar wij doen dit gaarne, omdat ons de nobele verontwaardiging, die uit dit boek spreekt liever is, dan het bezadigde „aestheticisme” van sommige onzer moderne salon-auteurs.

De compositie van dezen roman is knap, al zijn sommige figuren (Agnes b.v.) wat raadselachtig gebleven in verband met het eigenlijke gegeven. Dat de eenzame bevalling van An zoo simpel in haar werk zou zijn gegaan, als hier beschreven wordt, lijkt ons op zijn minst genomen twijfelachtig. Bepaald jammer vinden wij het, dat Van Wessem niet meer moeite heeft gedaan de aantekeningen van An Winters een „realistisch” karakter te geven. Zij zijn volkomen „litterair” gehouden en staan zonder distantie tegenover het overige gedeelte van het boek.